

v Certori di San Stefano v Kalabriji, njegov součenec za mladih dni, naj vstopi Boccaccio v njegov samostan, kjer bo našel lepo knjižnico, lep mir, ugodno podnebje, dobro oskrbo in druge ugodnosti. Ob Boccacciovem prihodu pa verolomni prijatelj zbeži ponoči, pustivši utrujenega došleca brez zadostnih sredstev na cedilu. Moremo si misliti razočaranje, užaljenost in jezo poetovo! Naslovil je v bridki resignaciji na pobeglega opata list, v katerem mu očita verolomnost in se pritožuje nad lastno revščino, v katero je zagazil. Vrnil se je v Firenco, kjer ga je čakalo novo razočaranje. Domovina se je bojevala z Viscontijem, doma so jo pa rvale vedne svade Riccijev z Albizziji. Uničen boli se poda Boccaccio 1372 v Napolj, kjer ga zopet sprejme prijatelj Mainardo de' Cavalcanti, pa tudi bivši njegovi prijatelji Ugo di San Severino, Niccolò de' Figli d' Orsoja, ljubica mladih dni kraljica Giovanna so ga vabili in podpirali, častili in slavili, dokler mu niso zopet obudili nekaj stare energije in optimizma. Iznova je odklonil ponovno vabilo prijatelja Petrarce, naj pride za vedno k njemu, odločil se je, da se vrne v Certaldo v svojo tiho hišo in svojo drago biblioteko — edino, kar mu je bilo ostalo od nekdanj precej uglednega bogastva.

Leta 1373. je moral pretrpeti še dokaj nevarno in komplicirano bolezen. Dobil je garje, črevesno vnetje, zaprtje slezenic in dušljivi kašelj, tako da je pričakoval svoj skorajšni konec. Toda železna njegova natura je s pomočjo zdravnikov, ki jih je klical le nerad in v skrajni sili, premagala to nevarno bolezen ter mu dovolila, da se je, še slaboten, posvetil novemu važnemu delu, h kojemu ga je pozval firenški senat. —

(Dalje prihodnjič.)

Knefličevi nazori so časih na hudo zasurkani

Ivan Albreht:

Pri mrliču.

Tako je ležal pred menoj ves bled in nem
 med svečami. Na licu trud in mir.
 Privzdignil sem mu trde, mrzle veke
 in vprašal sem ga trepetaje:
 „Povej, kako je zdaj s teboj . . .“

Stekleni blesk oči strmel je v strop:

„Ne smem!“ *Napak bi me bilo — je malo prim*